

De kranen

*Laatst, als ik, op mijn eenzaam pad,
door Wijnmaands bleke lovers trad,
zo kwam van ver een vreemd gerucht,
zo kwam een lange kranenvlucht,
en hield naar 't wijkend avondlicht,
het spitse van heur schaar gericht.*

Zo schreef de dichter Staring in een van zijn gedichten. Met weemoed denk ik terug aan die mooie herfstdagen, waarin de zon al lager stond en de schaduwen steeds langer werden. Op zo'n dag, als de zilveren draden der spin over de spurrie en de knollenakkers de schoonheid nog verhoogde, gebeurde het vaak dat wij hoog in de lucht vanuit het Oosten een schel "Kru kru kru" hoorden. Dat bleek een hele schare kraanvogels te zijn, die koers zette naar het Zuiden. De mensen zeiden dan: "Now kriegen wie ut kranenzommer." Ze bedoelden dat we nog een nazomertje kregen.

In die tijd trokken er in Oktober hele vluchten kraanvogels over. Ik heb ze hier in geen jaren meer gezien. Ik heb wel eens gelezen dat ze nu een heel andere route nemen. Wat hiervan de reden is, is voor ons onbegrijpelijk. Als ik nu de kraanvogels eens hoor en zie op de televisie, dan denk ik weer aan die mooie kindertijd, toen ik die scharen zag voorttrekken, en men nog lang dit "Kru, kru, kru" kon horen, dat toch voor mij zo'n geweldige bekoring had. Dan dacht ik: "Waar zouden ze toch heen reizen en hoever hier vandaan, van hoe ver zijn ze wel gekomen?" Toepasselijk is dat mooie vers van de zondagschool, dat wij vaak zongen:

*Waarheen pelgrim, waarheen gaat gij?
't Oog omhoog en hand in hand?
Wij gaan op des Konings roepstem,
Naar ons huis en Vaderland,
Over bergen en door dalen
Gaan wij naar die blijde zalen
Van Gods huis in 't Vaderland.*

Zo trokken ook de kraanvogels over bergen, dalen en zeeën, naar het land van de zon, elk jaar weer getrokken door onzichtbare hand. Alles volgens de vaste regel van hun Schepper, die elk schepsel zijn taak en levenswijze voorschrijft. Hoe zal het in de lente zijn, wanneer uw vluchten weer van achter de bergen te voorschijn komen? Dat ze dan wel eens pleisterden, hebben wij een keer kunnen

aanschouwen. Het was op de drieëntwintigste April 1923, toen onze Hendrik onder dienst is gegaan, dat er een hele schare neerstreek in Runneboomsmaat. Het was één bonte beweging en veel lawaai.

De wilde ganzen komen meestal iets later uit het Noorden, waar dan de winter al begint. Deze blijven ook vaak in ons land, als de winter niet al te streng is, evenals de wilde zwanen.